

JAKUB BOUDA
VE STÍNU GANGU

c Jakub Bouda, 2019
c TISKARNA K&B, s.r.o., 2019
Typography c J. Tchenda Čerych, 2019
Obálka Martin Sketchnito Šťastný
ISBN ISBN 978-80-270-5604-0

Předmluva

Veškeré postavy v této knize jsou skutečné. Některým jsem z úcty změnil jména. A na některé prostě seru.

Pokud vám postava v knize někoho připomíná, je to celkem možné. Ale co s tím uděláte, když na konec předmluvy napíšu, že je to fikce?

Navzdory skutečným postavám, je celý příběh pouze fikce. Jistě tušíte, jak je to doopravdy, ale víte, jak je to s právníky...

Ale i na ty jednou dojde.

Část první
V dobrým i zlým

Před krematoriem stál početný dav. Převažovala černá barva, jak už to na pohřbech bývá. A proti všem předpokladům nepršelo. Nepršelo, ale hřmělo. Na modrém nebi, na rozdíl od tváří pozůstalých, nebyl jediný mráček. Burácení se přibližovalo. A pak vyjelo ze zatačky. Dlouhý had nablýskaných motorek, na kterých seděli rozzlobení muži. Rozpažené ruce, nohy téměř u předních kol. Čopráci. Na hlavách nehomologované přilby. Ale tolik odvahy nemá ani policie, aby si to dovolila ověřit. A nakonec jeden z jezdců byl policajt. A další celník. A další a další.

Motoroky zastavily přímo před branou krematoria. Muži odkládali helmy na sedadla. Tmavé brýle však zůstaly na očích. Jen tak pro formu. Jistojistě neskrývaly slzy. Tihle chlapi určitě nepláčou.

Dav před branou je po očku sledoval. Nikterak vyzývavě. Jen tak aby se neřeklo. Bylo těžké posoudit, zda se baví šeptem proto, že jsou na pohřbu, nebo že jim to nedovoluje strach. Každopádně všichni počkali, až průvod zarostlých týpků zmizí za branou.

Když umře motorkář, mají to jeho přátelé o dost jednodušší. Tak za prvé se nemusí převlékat. Jednak je to stylové, za druhé, většina motorkářů sedlá své stroje v černé kůži. Dalo by se říct, že jsou vždy připraveni se s někým rozloučit. I když taková věta se dá vyložit několika způsoby. A ne všechny jsou zrovna zákonné.

***

Pozůstalí před branou nervózně dokuřovali poslední cigarety. Ještě než je stačili típnout o roh popelnice s mrtvými květy, jelikož se nesluší před místem

posledního odpočinku pohazovat vajgly, dorazil konvoj černých vozů. Nepatřili k pohřebnímu ústavu, to bylo na první pohled jasné. Na takové vozy si s pohřební službou nevyděláte, ani kdybyste získali exkluzivní smlouvu na likvidaci morové rány. A ani muži, kteří z vozů vystoupili, nevypadali jako zřízenci, přestože byli oblečení do slušivých obleků. Na první pohled vypadali spíše jako typ chlapů, kteří pohřebním ústavům dají čas od času nějaký kšeft. A pokud jste byli objektem jejich zájmu, podruhé jste je většinou už nikdy neviděli. A abych nezapomněl. Mluvili rusky. Ale to jste si jistě domysleli sami.

Spořádaně se seřadili a zkušenému oku neušlo, že vyrazili vojenským krokem do útrobu krematoria. Za pár minut se začnou dít věci. Jenže to bych trochu předbíhal. A vy byste určitě chtěli vědět, jak to bylo od začátku.

Máte to mít. Ale musím vás varovat. Tohle není láfstory se šťastným koncem. Tak abyste se pak nedivili.

Viktor stál před šmouhatým zrcadlem a holil si třídní strniště. Z koutku úst mu trčela sirka, kterou přesouval zuby podle potřeby. Do toho si ještě pískal. Takhle nějak vypadá člověk, který si koleduje.

Z kuchyně se ozvalo třesnutí a výkřik.

„Děje se něco, zlato?“ volal do kuchyně Viktor.

Odpovědi se mu dostalo vzápětí.

„Ale ne, jenom jsem rozbila mísu.“

„Tak to bude mít Ema radost,“ prohodil Viktor přiškrceným hlasem, protože se právě snažil zbavit ohryzek posledních vousů.

„Cože?“

„Bože. Teď to bude chtít vysvětlit. Ale má na to jeden pořád sílu? Nemá,“ cedil Viktor mezi zuby. Pak se na okamžik přestal holit a zavolal směrem ke kuchyni.

„Říkám, že už stejně měla dost. Koupíme jinou.“ Potichu ještě se šklebem dodal: „Jenže tahle byla po mamince.“

„Jenže tahle byla po mamince,“ odpověděla kuchyň.

Viktor si unaveně setřel zbytky pěny z krku a vyšel z koupelny. To, co viděl, mu na náladě nepřidalo. Na zemi ležela rozbitá mísa. Tu vem samo sebou čert, ale ten bramborový salát na parketách nevypadal ani trochu nadějně. Nad neštěstím stála rozkročená, v papučích a natáčkách jeho žena Milada. Byla zralá k pláči. A taky na facku.

„Zkusím to nějak slepit,“ řekla Milada plačtivě.

„Mě spíš zajímá, co budeme žrát.“

„Je tam ten řízek, ne?“

„Takže si ho mám dát mezi dva chleby jako turista, jo? Hele víš co, mámo? Když už jsme u toho řízku. Co kdybych z tebe strhnul tu rajcovní teplákovku a trošku ti prozkoumal krajinu podbřišní?“

„Jsi normální, Viktore? Každou chvíli tady může být máma.“

„O důvod víc na to skočit hned.“

„Ty jsi děsnej cynik.“

Viktor pokrčil rameny. „Jak chceš.“

Otevřel dvířka kuchyňské linky, vyplivl sirku a do úst si pro změnu strčil řízek. Pak na sebe hodil bundu a vklouznul do vysokých bot.

„Pozdravuj ode mě maminku. A kdyby se ptala, co se stalo, klidně jí řekni, že demonstruješ, že se u nás dá jít ze země. Bude na tebe pyšná.“

„Kam jdeš?“

„Okusit něco, co doma nedostanu.“

„Seš hnusnej děvkař.“

„No to je kraválu kvůli bramborovému salátu,“ řekl Viktor a zabouchnul za sebou dveře.

„Už aby bylo jaro. Jak já tuhle část roku nenávidím,“ nadával Viktor. „Bílý vánoce. Co to jako má bejt? Podivnej čas, kdy banda pohanů a bezvěrců utrácí peníze, který nemá, za žrádlo a dárky, který nepotřebuje, aby oslavili křesťanský svátek narození Krista, kterej se ale narodil na jaře. A ve finále byl Džízus, na rozdíl od Vánoc, tak trochu barevnej. Tomu já říkám excelentní bordel.“

Vztekle nakopnul hrudku hnědé kaše, jež patrně spadla ze zástěrky projíždějícího auta. Rozpadla se téměř ihned po kontaktu s botou a kromě zaparkovaných aut potřísnila i Viktorovu nohavici.

„Vem to čert,“ zamumlal Viktor a vzal za kliku dělicí venkovní svět od baru U kojota.

„Nazdar, Viktore.“

„My o vlku...“

Na Viktora se díval zpoza pípy hubený vysoký chlapík, se zarostlou tváří, tmavými vlasy a poťouchlým výrazem

v očích. Chyběl mu už jen myslivecký klobouk.

„Těpic, Čerte. Mám pro tebe venku práci.“

„Sníh neodklízím, počkám, až roztaje. Desítku?“

„Jo, že se furt ptáš! Kurník, víš, že Plzeň nepiju.“

„A to já jen tak, aby řeč nestála.“

„No jo, stačí, že ti tu stojíš brigádnice.“

„Dyť tu nikdo není, co bych je honil.“

„To s nima máš nějakou dohodu? Jako že když je nebudeš honit, budou vony honit tebe?“

„Pán je zase vtipnej, co?“

„To nevím. Ale co vim jistě, je, že bych si dal popelník.“

„Budeš zas kouřit, jo?“

„No jo. Já žádný dohody bohužel nemám.“

Čert, nesoucí jednu orosenou desítku, po paměti sáhl za barpult a jeho ruka se naučeným chmatem zmocnila keramického táčku. Ten spolu s pivem položil před Viktora na stůl.

„Dneska budeš sám, nebo přijdou i kumpáni?“

„Někdo snad přijde, v tomhle počasí nám kromě piva nic nezbyvá,“ odpověděl Viktor. „Chtěli jsme probrat nějaký věci. Zima je dlouhá a jeden se brzo začne nudit.“

„Jo ty tvoje motorky. Si taky vzpomeneš s motorkářským klubem tady. To už jste to zrovna mohli založit v Norsku.“

„A jezdit na sněžnejch frézách, co?“

„Klidně, zvuk to má stejnej.“

„Hele víš co, Čerte? Běž si tam zase leštit kopyto, nebo co to děláš, když nemáš nic lepšího na práci, a dej mně pokoj.“

„Vždyť už du.“

„Samo nebe. Vlastně peklo.“

***

Hanz držel dvěma prsty roztaženou žaluzii a pozoroval dění na parkovišti. Auta odjížděla a přijížděla. V popředí Hanzova zájmu byl ovšem zaparkovaný mercedes. Jeden z posledních modelů, který patřil jeho klientovi. Ten seděl u Hanzova stolu, pohroužen do křesla a myšlenek. Hanz se zamyšleně poškrábal na bradě. Pak se obrátil na klienta.

„Podívejte se, pane Vozko,“ prohodil jen tak ledabyle.
„Vy mi tu tvrdíte, že obchody nejdou. To je samozřejmě politování hodná věc. Nicméně, na to se věřitelé neptají. Jediná věc, která je zajímavá, a opravte mne, pokud se mýlím, je, zda jste schopen včas platit splátky. A já se vás ptám - jste schopen včas platit splátky? Protože doteď jste v mírném skluzu, řekněme v ceně vašeho vozu. A obávám se, že banka na tomto argumentu postaví zamítnutí vaší žádosti. To je skutečnost, se kterou bohužel nemohu nic dělat. Ovšem jste-li schopen poskytnout jisté záruky, a věříte-li si, že jste schopen dostát všem svým závazkům, mohl bych vám zprostředkovat půjčku z jistých neoficiálních fondů.“

Pan Vozka se propadal stále hlouběji do koženého křesla. Zdál se být každou chvíli o něco menší.

„A to byste mohl?“

„Jistě,“ odvětil Hanz. „Ovšem jak jsem již přednesl, nese to jistá rizika. Vlastníci těchto neoficiálních fondů nemají rádi nedochvilnost. A požadují jisté záruky a to nejenom od vás, ale i ode mne. A uznejte, že v tuto chvíli nejsem ani v nejmenším zainteresován natolik, abych si koledoval o nějaký průšvih.“

„Kolik je úrok?“

„Úrok je vysoký. Řekněme kolem padesáti procent. A to je opravdu to nejmenší zlo. Ale vraťme se k mé osobě.“

„Kolik by stálo vyřízení této neoficiální žádosti?“

„Bylo by rovných sto tisíc hodně?“
„Tak je to dost, že ano, ale co mi jiného zbývá?“
„Změnit životní styl?“
„Vy jste se zbláznil. Člověk mého postavení...“
„Jistě, chápu. Vysoká politika jde ruku v ruce s jistými výdaji.“

Hanz předložil před pana Vozku směnku. „Tady to račte prosím vyplnit vlastní rukou a signovat. Částku si doplňte podle svého uvážení.“

„Dva miliony, je to možné?“
„Jistě. Pokud počítáte s provizí pro mne a se skutečností, že do konce příštího roku vrátíte tři.“
Vozka se chopil pera a roztřesenou rukou se podepsal.
„Děkuji,“ řekl Hanz a založil směnku do šuplíku v mohutném rustikálním stolu. „Jen předpokládám,“ prohodil Hanz, „peníze budete chtít v hotovosti, že?“
„Ano prosím.“

Hanz přistoupil k trezoru a vyndal čtyři paklíky pětistisícovek. „Takhle to ani nevypadá jako dva miliony, že?“
Vozka se pokusil o úsměv a odpočítal dvacet bankovek, které položil na stůl před Hanze.
„Děkuji. A jen tak mimochodem, máte u sebe fotku dětí?“
„Mých dětí?“ ptal se zmatený Vozka.
„Ano, vašich. Nepředpokládám, že byste nosil po kapsách fotky cizích dětí.“
„To nemám.“
„Tak si nějakou pořídte a noste ji u sebe.“
„Proč jako?“
„Aby vám vždy připomněla, že máte doma hezké děti. Šťastné děti. Nechte to prosím tak, ano?“
Vozka si osušil pot na čele a zíral na Hanze. Hanz mu

zlehka položil ruku na rameno.

„Nechci vás vyhazovat, pane Vozko, ale jistě máte na pořadu dne nějaké, doufejme výhodné, investice. Tak se nenechte zdržovat.“

„Nashledanou.“

„Nashledanou,“ odpověděl couvající Vozka.

„A děkuji.“

„Není zač,“ usmál se Hanz a zavřel za Vozkou dveře.

Pak na sebe hodil kabát, pečlivě si upravil vyčnívající manžety a vyrazil na partičku karet do baru U kojota. Dnešek se povedl. Je třeba to oslavit nějakým dobrým čajem.

Když scházel ze schodů, vedoucích k jeho kanceláři, pozdravil kolegy lehkým nadzdvihnutím klobouku. Zůstal po něm jen lehký opar drahé kolínské, pocit elegance a točící se dveře.

***

U dveří se rozdrnčel zvonek. Tedy rozdrnčel - to je dost silný výraz pro zařízení, které z posledních elektrických sil zachrastilo rezavou kovadlinkou. Martin – řečený Chemik - vztekle stáhl chirurgické rukavice a mrsknul s nimi do plastového pytle. „Kolikrát mam těm zasranejm smažkám vysvětlovat, že v pondělí neprodávám,“ nadával cestou ke dveřím. Zvonek ani na druhý pokus nevydal zvuk, který by mu zajistil medailové umístění.

„Vždyť už du!“ zařval Martin a na dveřích zachrastily řetězy.

„Aha, to si ty. Deš brzo, ještě to není.“

„Brzo? Jdu o hodinu pozdějc. Seš zase zpomalenej, co? Měl by ses na to kámo vysrat. Jestli to budeš furt

koštovat v tomhle množství, rozleptá ti to kromě rypáku taky mozek.“

Martin si založil hubené ruce v bok, naklonil hlavu ke straně a pozoroval Vločku. „Hele, Vločko, ty seš teď doktor?“

„Ne, proč?“ odpověděl Vločka zmateně.

„Tak si ty katastrofický scénáře nech do televize, buď tak laskav.“

„Tak promiň, no. Akorát že zas Viktor bude řvát, kde se s tím flákáme.“

„Kdo si počká, ten se dočká. Hoď dřepa a zatím si posluž tudle z krabice.“ Poté Martin přisunul k Vločkovi zelenou krabičku na šperky.

„Vše odpuštěno,“ řekl Vločka a zkušeně hrábl malíkem do krabičky. Pak chvílku kroutil nosem, jako když teriér chytne stopu a pohodlně se opřel do rohu ošoupané a propálené sedačky.

„A mně bude něco říkat, blbeček vychrtlej,“ smál se Martin a poklepal nehtem na teploměr.

Asi 10 minut bylo dokonalé ticho, jen destilační kolona tiše šuměla. Pak se Vločka zvedl z ošoupané sedačky a vyhrkl.

„Hele Chemiku, už si slyšel tu novinu?“ Aniž by počkal na odpověď, pokračoval dál, ve svém uměle vyvolaném, svižném tempu. „Viktor říkal něco vo tom, že pořídíme nějakou nemovitost a uděláme tam výrobu drog a tak. A ti, co ještě nemaj, si koupí motorky.“

Martin se na Vločku zamyšleně zadíval. „Klidně si ještě šňupni. Evidentně to s tebou nic nedělá.“

„No né, jako fakt. A prej budem provozovat bordel.“

„Hele kámo, to zní hrozně krásně. Akorát to má několik

vad. Tak za prvý si neumím představit, že bych s těmahle packama držel motorku.“

Na potvrzení své teorie předpažil.

„Ty krávo, ty máš ruce jak bába Tutovka.“

„Přesně. Taky nejseš žádněj Arnold, ale mě můžete tak maximálně vozit v sajdce. A co se týče těch dalších věcí, jedinej, kdo ví něco o provozování bordelu, je Albánec.“

„Hovno. Dyť to je přece radní, ne?“

„No právě.“

„Jo takhle. Tak to nevím, jestli měl Viktor na mysli zrovna tohle. Asi ne, páč říkal, že to povedou dvojčata.“

„Tak to ovšem mění situaci. Dvojčata to s kundama uměj.“

„A s tebou má taky plány.“

„Fakt? A co budu dělat? Vařit drogy?“

Vločka se rozzářil a roztáhl úsměv po vzoru zornic.

„Ty seš snad jasnovidec.“

„Bože, za co?“ kroutil hlavou Martin a zapaloval si cigaretu.

„No opravdu, velký změny kamaráde, velký změny.“

„No jo, tak mi to pojď pomoci navážit a vypadnem, ať na nás nečekaj.“

„No jo vidíš, na to sem úplně zapomněl.“

Chemik zakroutil nevěříčně hlavou. „A mě to prej vyleptá. Svatá dobroto!“

***

Zatažené žaluzie naprosto ignorovaly odpolední slunce, které se odráželo od zasněžených střech. V bytě tak bylo příjemné namodralé přítmí, které vyplňovalo pochrupování a hrající televize. Áda, řečený Pašenka, otevřel oči, a aniž by otočil hlavou, jen pohybem očí zkontroloval situaci. Pak odlepil jazyk z patra a překulil

se na okraj postele.

„Auva,“ hlesla blondýnka, o kterou Áda zavadil.

„Sorry, neumím lítat,“ odpověděl potichu a protáhl se, až to zapraskalo.

Došel do kuchyně, kde na stole kromě přeplněného popelníku, roztrhaných balíčků papírků a obalů od prezervativů, stála Cola. Přeletěl očima bordel s podkladem bramborových lupínků a zvolil Colu. Zhluboka se napil. Jazyk se mu kroutil, ale hrdlo dostávalo to, co potřebovalo nejvíc. Potom mu do krku vletěl jakýsi chuchvalec. Rozkašlal se, což nevydržel těžce zkoušený žaludek. Okamžitě všechno vyzvrátil do dřezu. Když si vytřel slzy z očí, padl jeho nevěřící pohled na vajgla u odtoku.

„To sou debilní fóry.“

Prošel obývánkem, ze země zvednutým ovladačem zesílil televizi, kde právě Mandrake inzerovali, že se hledá žena.

„Vem si tuhle,“ okomentoval snahu mladých rockerů a mávl rukou ke spícímu Robertovi.

Ten ležel v poloze, která měla k pohodlí stejně daleko, jako Baník Most k titulu.

„Robe vstávej!“

Žádná reakce. Stejně tak zabral kopanec na žebra.

„Kurnik, ten zas vypadá,“ povzdychl si Pašenka a ještě jednou penaltu zopakoval. Bolest se na druhý pokus zjevně vydala správným směrem a Robert otevřel jedno oko. Zúžený výhled mu naskytl pohled na Ádu. Vzhůru nohama.

„Ty jsi vůl,“ ulevil si. „Slez dolu, nebo se pobleju.“

Pašenka chvíli přemýšlel nad pronesenou větou a odpověděl. „Možná by stačilo, kdyby ses posadil.“

Robert se chvilku motal po zemi, než se mu podařilo vyprostit nohu z vlastní nohavice a rohu povlaku na peřinu. Pak se opřel, stále ještě sedíce na zemi, o bok křesla. Áda mu hodil plechovku studené sodovky, kterou Robert proti všem předpokladům chytil. Okamžitě si jí přiložil ze zadu na krk a podíval se znovu na Ádu.

„No?“

„Co no?“

„No povídej. Máš určitě něco důležitého, když mě budíš už...“ a zaostřil na digitální budík, „ve čtyři odpoledne. Neběháš, neřveš, neplašíš, takže na to máme evidentně ještě nějaký čas, ať už je to cokoliv, čili máme určitě i další minutku na to, abys mi připomněl, co to má být. Jak sis jistě všiml - a udivilo by mě, kdyby ne, protože jsi byl celou dobu tady - proběh tu takovej menší dýchánek, po kterém mi zůstala v hlavě jen sada velice oblíbených operačních systémů.“

Áda se nechápavě podíval.

„Windows,“ dodal Robert a otevřel plechovku se sodou, až to zasyčelo.

„Jo takhle. Máš okno. No to se ani nedivím. A že tu byl malej, jak ty říkáš dýchánek, jsem si všim hned, jak sem vyblil toho vajgla. Jenže my se musíme dát dohromady, protože máme být za hodinu u Kojota. A kdyby ses chtěl náhodou zeptat proč, tak proto, že nám chce Viktor světit jistej podnik. A jestli ještě ani teď nevíš, rozhlídni se kolem sebe. Pro inteligenta jako jsi ty jsou tu jistě kvanta indicií.“

„Jo tydle vidle. No tak to už jsem doma.“

„Skvělej postřeh,“ zamumlal Áda mizící v koupelně.

„Akorát furt nevím,“ hulákal za ním Robert, „proč si vybral na práci se štětkama zrovna nás?“

„Zkus ložnici!“ ozvalo se z koupelny.

Robert se s námahou sebral ze země a za stálého drbání kratičkého vlasového porostu dorazil až k ložnici. Tam na manželské posteli ležely tři sladké prdelky. Jedna přes druhou, nohy přes ruce, směs nastavovaných vlasů a dětinských tetování.

„Hm,“ zabručel Robert a znovu se poškrábal. Tentokrát mnohem níž.

Když mu Áda s kartáčkem v puse položil ruku kolem ramen, jen odevzdaně kývl hlavou k polonahé trojici.

„Proto?“

„Bingo, vole.“

Za patnáct minut stáli oba oblečení a připravení vyrazit na poradu.

„Co s nima?“ zeptal se Robert.

„Nech je spát,“ řekl Áda a naškrabal na lístek vzkaz.

„Něco uvařte,“ četl Robert z lístku. „Myslíš, že tu budou, až se vrátíme?“

„Určitě,“ odpověděl Áda. „Ta s modřejma vlasama vypadá jako Azurit.“

***

„Takže pane Palčáku, jak sám vidíte, ta noha je úplně mrtvá, to se musí odstranit. Řízeme to radši rovnou nad kolenem, abychom předešli pozdějším komplikacím...“ Michal chtěl něco namítnout, ale ústa se mu jen němě otvírala. Zkoprnělý jazyk se nechtěl odlepit od patra, cítil, jak mu něco teče po tváři, ale jinak nebyl schopen protestu. Zkusil se zasmíkat na lůžku, ale s odumřelou končetinou to šlo špatně. MUSÍŠ UTĚCT, letělo mu hlavou. Z posledních sil, než ho anestezie zbaví vědomí,

se překotil k jedné straně a přepadl přes okraj lůžka.

Ta rána ho probrala. Rázem se změnilo prostředí a po malé chvilce se mu i zaostřil obraz. Lékaři byli ti tam a místo lůžka klubové křeslo. Pokusil se vstát. Druhý pád už nebyl takový, protože se zachytil rukama o bok křesla, ale noha nesloužila o nic víc než před chvilkou. Michal se rozhlédl po okolí. Halogeny s barevnými filtry, reprobodny, zatažené rolety a opuštěný parket. Mozek, byť z větší části zaměstnaný zpracováním alkoholu, složil prostorové Sudoku v rekordním čase.

„No do vopice, já sem zase usnul v Nepraktřáku. To už je tenhle rok potřetí.“

Když Michal zjistil, že nadávky nikam nepovedou, snažil se do nohy vmasírovat život. Ve spánku přeležená noha pekelně mravencčila, ale aspoň věděl, že je jeho. Během několika minut už opatrně pajdal po sále. Nikde nikdo. Došel až k východu, který byl samozřejmě zamčený. Michal zvrátil hlavu a zkontroloval čidlo. Čidlo nespolupracovalo a ani nemrklo. Michal pokrčil rameny a šel zpět k baru. Posadil se na oblíbenou židli a vyložil lokty na pult. Lahve alkoholu, které obvykle z večera lákaly svým obsahem, tu nebyly. Zato na sloupku visel přibodnutý vzkaz. Michal obešel pult a utrl papír zpod přibodnutého motýlka.

V lednici máš semtex. Je to v plechovce, nehledej plastelínu. Ve 4 se pro tebe stavím.

Michal se usmál. Válcův osobitý smysl pro humor. Ale všechna čest, nechal ho vyspat, nenechá ho leknout žízni, a ještě si ho vyzvedne. I když vlastně neví proč. Michal se prošacoval a chvilku mu trvalo, než našel

mobil. Samozřejmě byl vypnutý, takže musel počkat, než se ten starý křáp vzpamatoval. Displej ukázal něco po třetí odpoledne. Fajn, tak to si ještě může dáchnout.

Semtex odvedl dobrou práci. Ze smradu připomínající gumová zvířátka, která v dětství lepil v koupelně na zeď, se mu dělalo šouflí, ale spánek se odplavil do ztracena. Netrpělivě zkoumal skrze žaluzie, zda už jede Válec. Zbytečně. Zvuková vlna ho ohlásila dřív, než ho mohla zachytit sítnice obyčejného oka.

„To je magor,“ utrousil Michal. Von jezdí v prosinci na motorce.“

O minutu později zarachotil v zámku klíč, a zubatý, nevinný, skoro až dětský úsměv sedící na hromadě svalů vítal Michala do světa před mříží.

„Nejdeš nějak brzo do práce?“ ptal se Válce Michal.

„Já nejdu do práce, já jedu pro tebe.“

„Aha. A ty nemáš dneska šichtu?“

„Mám, ale až od devíti,“ zabručel Válec a zamykal mříž.

„Tak to si mě tady moh klidně nechat, já bych tu počkal. Kvůli mně si nemusíš dělat starosti.“

„Taky nedělám. Mně je u prdele, jestli tady chcípneš, ale Viktor řek, že na tebe mám dohlídnout.“

„Viktor, jo?“ mumlal Michal a tahal se za bradku. „Měl sem něco zařídit nebo tak něco? Mám nějaký průser?“

„Zatím ne,“ prohodil Válec a plácl Michala do zad. Ten seběhl schody o trochu rychleji, než původně chtěl, ale neříkal pro jistotu nic. Až venku se nesměle optal.

„Proč jezdíš vo vánoce na motorce?“

„Protože ti to dobře provětrá hlavu.“

„A ty potřebuješ provětrat hlavu?“

„Já?“ Udiveně se zeptal Válec a nasadil si od pohledu velice teplou čepici, kterou korunoval helmou. „O mně tady přece vůbec nebyla řeč.“

S nacvičeným zubatým úsměvem podal Michalovi kovovou skořápku a nastartoval.

Michal bolestí přivřel oči. Krátké paže se pokusily obejmout Válce v pase a nepustit se. Mrzlo pěkně. Když už se mu zdálo, že omrzlé prsty musí povolit, Válce zastavil.

„Tak slez, vole. Nebo tě mám odnýt až dovnitř?“
Malá prokřehlá postava seskočila z motorky a dýchala si na ruce.

„Ty si děsnej kašpar, Mesáku. Jestli tě dneska neangažuje Viktor, zkus starýho Humberta. Klaunůch není nikdy dost.“

Když Michal procházel kolem skleněné výplně, všiml si odrazu své tváře. „Aha, takže kompletní posmrtnej servis. Zase mě počmárali. Tak tím se to všechno vysvětluje...“

***

Padal sníh. Tedy padal. Valil se z oblohy v nemožných kvantech. Stěrače staříčkého Dafu s ním zápasily z posledních sil. Motor tiše bručel, ale kromě výroby tepla pro kabinu neměl nic na práci. A pak že už nikdo netopí naftou. Zrzek, vklíněný mezi sedadlo a přední sklo, dováděl na notebooku fotbalovou Spartu k titulu, což byl při rozložení kláves posledního dílu FIFA heroický výkon. Kolona kamionů se nehýbala už přes dvě hodiny.

Zrzek zaklapl notebook.

„No konečně,“ okomentoval situaci před sebou, když se had tahačů pohnul a pomalu se šinul také vpřed. Když

dojel k hraniční čáře, zaklepal mu na okénko celník.

„Co je?“ zeptal se Zrzek, když stáhl okénko.

„Budu potřebovat vaše doklady,“ odpověděl mu s mrznoucím úsměvem celník v beranici.

„Něco je v nepořádku?“

„To se uvidí, ne?“

Zrzek podal mladému celníkovi desky s veškerou dokumentací a zavřel okno, jelikož se mu sedačka začala proměňovat v malou soukromou závěj. Celník si oběhl tahač a za moment byl zpátky. Znovu zatukal na sklo.

„Tak hotovo?“ sondoval Zrzek.

„Jak se to vezme. Máte porušené plomby, vystupte si a projdeme to spolu.“

„No kurva,“ ulevil si Zrzek, ale to už si navlékal vaťák a rukavice.

„Asi nemáte ponětí, jak se to mohlo stát, co?“ ptal se celník třesoucího se Zrzka.

„Tak to netuším“ odpověděl Zrzek, který na porušené plomby zíral jako na kruhy v obilí.

„Kde jste nakládal?“

„V Marseille a v Scheveningenu. Je to v papírech.“

„Ve dvou státech?“

„No jo. Vozíme smíšený dodávky, pendluju po celý Evropě. Když se nevyplatí poslat celej kamion, rozhážou nám to po paletách.“

„To je docela pakárna, co?“

„Ani ne, když si to člověk umí srovnat, podle toho jak to půjde ven.“

„No když to říkáte... Ale zpátky k těm plombám.“

„Já vím, že to zní neuvěřitelně, ale fakt nemám potuchy, jak k tomu došlo. Možná někde na odpočívadle. Vometaj se tam pořád všelijaký smetáci.“

„Vy si nehlídáte náklad?“ ptal se se zájmem celník.
„Kdepak. Mám povinnou přestávku, tak dělám, co mám.“
„A to je?“
„Odpovídám. Abych to někam nenapálil. Není zrovna počasí na flámování s ostatníma truckerama. Vidíte sám, co se na silnicích děje.“
„Tak to máte recht. Sjízdnost vozovek je nijaká.“
„Co s tím budem dělat? Budeme to celý vykládat?“
„Patrně,“ odvětil celník a usmál se.
„No chápu, že z toho máte švandu, ale mně se teda nechce ani trochu.“
„To věřím.“

Zrzek něco zabručel a vyhrnul si rukávy. Celník mu položil ruku na rameno. Zrzek se otočil s tázavým pohledem.
„Hoďte to támhle na stranu a zajdem si dát nejdřív kafe, než najdeme ty drogy, co?“
„Tak to neodmítnu. Pořádný kafe už sem neměl jak dlouho,“ řekl Zrzek a dělal, jako že o drogách nepadlo slovo.

Zrzek seděl u stolu v kukani a sledoval úzkým okýnkem ve dveřích pohyb na chodbě. Tak to jsou poslední chvílky svobody, letělo mu hlavou. Takový práce a pak ho vykousnou kvůli poškozený plombě. Přitom je v Amstru osobně kontroloval. Za malou chvílku se dveře otevřely a v nich stál mladý celník s dvěma hrnky pekelně vonící kávy.
„Tak tady to nesu.“
„To je fajn,“ odvětil Zrzek a převzal horký hrnek. Když si poprvé usrkl, celník zvedl obočí. Zrzek, který si toho všiml, postavil hrnek na stůl a zeptal se: „Co je? Je to snad otrávený?“
„Myslím, že ne. Zaujalo mě to vaše tetování.“

„Jo tak, no jo. Mám tetování, tak jsem kriminálník, co?“

„O to nejde. Spíš ten motiv.“

„Co je s ním?“

„Podle řidičáku jste ve znamení ryb.“

„A co?“

„A na ruce máte štíří ocas.“

„Rybí ocas není zdaleka tak hezkej,“ odvětil Zrzek.

„Tak vo tom žádná. To je památka na armádu?“

„Jo.“

„Afgánistán?“

„Jste věštec?“

„Tak trochu,“ odvětil celník.

Zrzek přemýšlel, kam tohle povede. Celník se na něj stále zubil, ale co když je to nějaká finta. „Do háje s tím. Dal bych pravou ruku za to, kdybych věděl, vo co tady de,“ myslel si pro sebe Zrzek.

„Máte dopito?“ zubil se celníček.

„Ještě ne,“ lhal Zrzek a snažil se na oko napít z prázdného plecháčku.

„Moc to neprodužujte. Ačkoli chápu, že se vám ty drogy vykládat nechce.“

„Co máte furt s drogama? Já vozím kytky, vobčas ještě tak nějakej chlast.“

„Kytky. No tak každej tomu říká jinak.“

„Chlape, já se z vás zvenčnu. Jestli se vám chce vykládat vozejky s kytka, tak pojdte, ať to máme za sebou. Já nemám co skrejvat.“

„Mně stačí, když mi řeknete, pro koho to vozíte. Uděláme to tak, že jste to přišel nahlásit sám a pokud to i dosvědčíte, uhradíme to na převoz pod pohružkou a jste z toho venku.“

„Vy hodně čtete, že jo? Říkám, že žádný drogy nevezu!“
Stále se usmívající celník se napil chladnoucí kávy a

pokýval hlavou. Pak jen tak mimochodem utrousil: „Volal Viktor.“

„Jakej Viktor?“ opáčil Zrzek a snažil se vypadat co nejloupěji.

Celník si vyhrnul rukáv. Na předloktí se rýsoval štíří ocas, naprosto identický s tím, co měl Zrzek. Ten v krátké chvíli už podruhé vyvalil oči.

„Nejste na veterána trochu mladěj?“

„To každopádně. Ale motorku už řídit smím.“

Zrzek si přejel dlaní po obličejí.

„Co je tohle kurva za šaškárnu?“

„Malá prověrka. Viktor chtěl vědět, jestli se při první příležitosti nerozsypeš.“

„No nebudu kecat, mám na krajíčku.“

„Není to vidět. Viktor si vybírá lidi dobře.“

„Nápodobně.“

Celník se přestal usmívat.

„Hele, ty plomby jsem utrhl já, potřeboval jsem tě dostat sem.“

Pak sáhl do šuplete u stolu a podal Zrzkovi malou taštičku.

„A to je co?“

„Plombovací kleště. Nechceš to přece pořád vozit v kabině.“

„Ty krásó, tak to je vostrý. To seš teda démon. Kdes to sehnal?“

„Kdo nic neví... víš, jak to je dál, ne?“

„Jo, jasně, nestarám se.“

„Tak jestli máš dopíto, můžeš vyrazit, ať stihneš Štědrej večer.“

Zrzek vstal, pohledem si změřil celníka a nastavil pěst k pozdravu.

„Zrzek,“ řekl, když o sebe pěsti cvakly.

„Tuky.“

Ve dveřích se ještě Zrzek otočil. „Tak šťastný a veselý.“

„No hlavně veselý,“ odvětil s vědoucím pohledem Tuky a sklízel hrnky.

***

Viktor seděl u stolu a čekal na slíbený popelník. Chvilku přemýšlel, jestli si pro něj nemá dojít sám. Nakonec došel k názoru, že to bude neefektivnější řešení. Zvedl se a vyrazil k baru. Teď, když přicházel k baru z druhé strany, si všiml něčeho, co předtím neviděl. Na baru seděl týpek hrbící se nad panákem. V baru sice bylo teplo, ale přece jen sedět v prosinci akorát v tílku, to upoutá pozornost. Tílko ale nebylo nic, co by Viktora zajímalo. Ten se soustředil na velikého vyřezávaného štíra na rameni.

Všichni v klubu měli na sobě znak štíra. Ale jen jeden z nich si ho místo tetování nechal vyřezat do kůže.

„Kraťasi!“

Lehce zavalitá postava se otočila po hlase.

„Zdař buch, Viktore! Dost' žes dovalil!“

„No to není nic divnýho, vole,“ odpověděl s širokým úsměvem Viktor. „Mám to sem tři sta metrů, ale z Ostravy je to sem na pivo trochu z ruky ne?“

„Co narobiš... Když nějde hora k Mohamedovi..., šak víme, ne?“

„Jo. Tak Mohamed vyhodí horu do luftu. Akorát nezapomínej, že v tomhle zasranym přísloví jsem dycky Mohamed já.“

Kraťas souhlasně přikývl.

„Jak seš tu dlouho,“ zeptal se Viktor a sjel prázdné skleničky před Kraťasem.

„Od včerejška.“

„A to neumíš zvednout telefon a říct Viktoru, přijel sem dřív? Jako bys u nás nespál tolikrát. V dobrým i zlým ne?“

„Jasně, v dobrým i zlým, ale su Vánoce, tak nechcu prudit.“

„Jo Vánoce,“ povzdechl Viktor, „to je věc, kterou hlavně u nás doma bereme dost vážně. Hlavně já, vid’?“

„Tak kurva, jasně!“

„Ale ty bys o svátky sám bejt neměl, Kraťáku. Víš jakej jsi depresivní typ. Až jednou budeš chtít k sebevraždě použít něco rychlejšího než chlast, už ti nikdo nepomůže.“

„Tož je to lepší. I pazury se zklidnily a třepou se miň,“ řekl Kraťas a jako důkaz předpažil.“

„Paráda. Moh bys s tím celkem slušně vobsluhovat jojo. Radši tu ploutev zase schovej.“

Pak se Viktor otočil na Čerta a objednal dvě slivovice.

„Vod kdypak ty piješ slivovici?“

„Nepiju,“ odvětil Viktor. „Ale když máme takovou nenadálou návštěvu, jsem ochotnej ledacos překousnout.“

Pak se Viktorův zrak znovu zastavil na prázdných skleničkách před Kraťasem.

„Koukám, tys toho taky dneska už sežvejkal dost. Co že takhle nezřízeně leješ?“

„Narodil se mi další syn.“

„Si děláš prdel? Tak gratuluju,“ poplácával Viktor Kraťase po zádech, a tiskl mu ruku.

„A co Mončice? Je v pořádku?“

Kraťas se trochu rozpačitě podrbl na hlavě.

„Zatím jo. Bo to ještě neví, pyčo.“

Viktor vyprskl slivovici na pult.

„Víš, že sem rád, že spíš v hotelu? Tobě poskytnout azyl začíná bejt trochu nebezpečný.“